

Arrest

nr. 289 056 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. KIEBOOMS
Potvlietlaan 6
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Onderzoek in het kader van EURODAC wijst uit dat verzoeker op 16 september 2022 een asielaanvraag heeft ingediend in Slovenië. Op 13 februari 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties. Op 15 februari 2023 verklaart Slovenië zich uitdrukkelijk akkoord met de overname van verzoeker op grond van artikel 18(1)b van de Dublin-III-Verordening.

Op 20 februari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 26quater. Dit is de bestreden beslissing.

Op 3 april 2023 wordt verzoeker overgebracht naar Ljubljana, Slovenië.

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten:

naam: N. (...)

voornaam: L. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Rawala Kot AJK

nationaliteit: Pakistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 3(2) en 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer N., L. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Pakistan verklaart te zijn, diende op 02.02.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde de volgende geen identiteits- of reisdocument voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Slovenië op 16.09.2022.

De betrokkene werd op 09.02.2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij wettelijk gehuwd te zijn en twee kinderen te hebben. Zijn familie woont nog in Pakistan. Verder stelde geen familie in België of in een andere EU-lidstaat te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Pakistan in augustus 2022 verlaten te hebben en vertrok naar Iran. Vier of vijf dagen later reisde hij naar Turkije waar hij twee à drie dagen verbleef. Vervolgens kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland in augustus 2022 en doorreisde naar Albanië. Een dag later ging hij naar Montenegro. Drie dagen later reisde hij naar Bosnië en kwam vier dagen later aan in Kroatië. In september 2022 kwam hij aan in Slovenië en verbleef er acht dagen. Eerst verbleef hij zes à zeven dagen in een gesloten centrum. Zijn vingerafdrukken werden daar afgenomen. Daarna reisde hij naar Italië waar hij twee maanden is gebleven. Vervolgens reisde hij door een aantal onbekende landen en kwam op 28.01.2023 in België aan.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 09.02.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij op aanraden van zijn politieke partij, National Awami Party, is gekomen. Volgens hen is de administratie goed en is de Belgische bevolking vriendelijk. Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht aan Slovenië omdat zijn politieke partij België had aangeraden. Er zijn ook meer faciliteiten in België en hij wil hier blijven.

Op 13.02.2023 werden de Sloveense instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 15.02.2023 stemde Slovenië daar met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 mee in. Ze verzoeken

de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Jožeta Pučnika Ljubljana van maandag tot vrijdag tot 14 uur.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet, is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en stelt dat hij geen gezins- of familieleden heeft binnen het grondgebied van de lidstaten. De Sloveense instanties erkenden hun verantwoordelijkheid op grond van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en stemden in de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid toekomt aan Slovenië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een

zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Slovenië is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Sloveense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Volgens de verklaring van de betrokkene werden zijn vingerafdrukken genomen in een gesloten centrum. Hierbij verklaarde hij niet te weten waarom hij zijn vingerafdrukken moest afgeven. Hij heeft in september 2022 een interview afgelegd en verklaarde geen verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Hij wilde verder reizen. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Sloveense autoriteiten werd verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Slovenië.

De betrokkene gaf aan dat hij naar België is gekomen op aanraden van zijn politieke partij. Hierbij verklaarde hij dat de administratie hier goed en de Belgische bevolking vriendelijk zijn. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Slovenië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Hij uitte zijn bezwaar tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij in België wil blijven. In België zijn er ook meer faciliteiten. Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, mutatis mutandis, N. vs. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...".

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene in een andere hoedanigheid namelijk die van verzoeker om internationale bescherming aan Slovenië zal worden overgedragen en de aan die hoedanigheid verbonden rechten kan doen gelden.

De Sloveense instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het in Slovenië ingediende verzoek nog hangende is en de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming inhoudelijk onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron over internationale bescherming in Slovenië is het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Slovenië (Miha Nabergoj en Ursa Regvar, “Asylum Information Database – Country Report : Slovenia 2021 update”, laatste update op 25.05.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-SI_2021update.pdf) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 47, “There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia”). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 47).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de kwaliteit van tolken aanzienlijk kan verschillen en in sommige gevallen niet beantwoordt aan de vereiste standaarden (pagina 34, “The quality of interpretation varies considerably and, in some cases, does not meet required standards”). Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat problemen bestaan qua beschikbaarheid van tolken en in bepaalde gevallen opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de kwaliteit en professionaliteit van die tolken zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Sloveense instanties in het geheel niet voldoen aan hun verplichtingen op dat vlak.

Wat rechtsbijstand betreft meldt het AIDA-rapport dat verzoekers sinds April 2020 in geval van een rechtsmiddel tegen een afwijzing zelf op zoek dienen te gaan naar rechtsbijstand of de bevoegde diensten kunnen verzoeken rechtsbijstand aan te bieden (pagina 39, “Since then, the Migration directorate gives asylum seekers the list of refugee counsellors, together with a decision, in their language. In addition, they are also instructed that they must obtain the help of the refugee counsellor themselves or contact the Migration directorate to provide one for them”). Dit zou ertoe hebben geleid dat in bepaalde gevallen verzoekers geen toegang kregen tot rechtsbijstand voor het verstrijken van de termijn voor het indienen van een beroep (pagina 39, “Cases of individuals who could not access refugee counsellors before the deadline for the appeal were reported”). We merken op dat het rapport bericht over gevallen (“...cases...”) waaruit dient te worden begrepen geen sprake is van een systemische tekortkomingen op het vlak van rechtsbijstand.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 73).

De betrokkene verklaart dat hij ongeveer acht dagen in Slovenië doorbracht. Slovenië beschikt over een opvangcentrum in hoofdstad Ljubljana met een capaciteit van 203 plaatsen. Daarnaast zijn er drie kleinere centra. Het AIDA-rapport meldt dat in 2021 sprake was van overbevolking, maar tevens dat door reorganisatie opvang kon worden geboden. Zo werd het centrum in Logatec, dat fungeerde als een soort

pre-opvangcentrum, omgeturnd tot een opvangcentrum en werden gezinnen en alleenstaande vrouwen overgebracht naar het opvangcentrum in Ljubljana (pagina 74, "In 2021, overcrowding due to the large number of new arrivals continued. Due to the lack of capacity in the pre-reception area of the Asylum Home, the accommodation centre in Logatec was reorganized in a reception centre. All of the families, single women and unaccompanied children were moved to the Asylum Home in Ljubljana or the Student dormitory in Postojna"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het rapport meldt dat eind december 2021 258 van de 401 beschikbare plaatsen waren ingenomen (pagina 73) waaruit enkel kan worden besloten dat geen sprake meer is van overbevolking.

Verzoekers krijgen in Slovenië na 9 maanden procedureverloop toegang tot de arbeidsmarkt. Het AIDA-rapport maakt melding van drempels tot de arbeidsmarkt zoals taalbarrières, werkervaring of discriminatie. Hieromtrent merken we op dat deze drempels niet enkel in Slovenië, maar ook in andere lidstaten bestaan. We merken op dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen valt van de Opvangrichtlijn en de door wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

Statushouders hebben in Slovenië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 99 e.v.).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Slovenië wettelijk is gewaarborgd (pagina 78). Het maakt gewag van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Slovenië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene maakt gewag van gezondheidsproblemen. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Slovenië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

De Sloveense autoriteiten worden minstens zeven dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De huidige gezondheidssomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Sloveense autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekende partij voert het volgende aan:

“Schending van de artikelen 3 §2 juncto 18 §1 b de Dublin-III-Verordening, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht

Aan verzoeker werd op 20.02.2023 (kennisgeving op 21.02.2023) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan (...)) 3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft. (...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.) (Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)

Artikel 18 (1) d van de Dublin III- Verordening luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Slovenië werden geregistreerd;

- het gegeven dat de asielprocedure in Slovenië nog hangende is en de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen hervatten;

- er geen enkele aanleiding is dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;

In casu stelde Dienst Vreemdelingenzaken vast dat verzoeker zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Slovenië op 16.09.2022 en hier tevens een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend. Verzoeker weerlegt niet dat hij vingerafdrukken diende te geven. Wel dient er te worden opgemerkt dat hij in september 2022 een interview aflegde en verklaarde géén verzoek tot internationale bescherming te willen indienen. Bovendien spreekt verzoeker enkel zijn moedertaal. Verzoeker is niet gekend met de procedures om internationale bescherming aan te vragen. Wanneer verzoeker wordt gevraagd of hij internationale bescherming wenst in Duitsland is het dan ook zeer normaal dat hij hierop toezegt.

In de bestreden beslissing maakt gedaagde zich bovendien sterk dat er zich geen systeemfouten voordoen in het Sloveense asiel- en opvangsysteem.

Deze motivering is niet afdoende. Gedaagde is met deze motivering immers niet concreet nagegaan of Slovenië werkelijk de minimumnormen betreffende verzoeken tot internationale bescherming naleeft.

Bovendien heeft verzoeker in België familieleden op wie zij steevast kan rekenen en die hem in België kan begeleiden (stuk 2).

Verzoeker stelt ook dat het op zich geen argument is dat Slovenië het EVRM ondertekende. De arresten van het EHRM bewijzen elke dag dat de ondertekening van het EVRM op geen enkele wijze een garantie is voor het respecteren ervan.

De verwijderingsbeslissing rust aldus op de overweging dat Slovenië de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielprocedure, februari 2019 – GDP

“Global Detention Project Slovenia Report on immigration detention (legal context and practices; detention infrastructure) Country Report: Immigration Detention in Slovenia: Where They Call Detention a “Limitation of Movement” The CPT did however note several shortcomings. These included an insufficient number of chairs and tables in rooms and a lack of lockers for detainees to safely store their personal belongings [...], the CPT noted that rooms were between 14 and 21 square metres and contained four or five bunkbeds each. [...], it warned that if the centre were to operate at full capacity rooms would be overcrowded.”

Pushbacks from Slovenia: undeniable abuse, juli 2018

In their recently published reports, Slovenian organizations Amnesty International Slovenia and Legal Information Center for NGOs , confirm that since June 2018 refugees entering Slovenia are being systematically pushed back to Croatia and from there to Bosnia. [...]People’s right to asylum is being systematically obstructed. Slovenia and Croatian authorities are violating international law. They are denying people the right to seek asylum then further stripping their humanity away with police brutality.

Toegang tot asiel - SLOVENIA 2021 HUMAN RIGHTS REPORT

NGOs alleged that border authorities continued to reject without due process most individuals seeking asylum. According to the human rights ombudsman, migrants were often returned to the neighboring country, principally Croatia, from which they entered Slovenia without being considered for asylum. The ombudsman stated that failure to follow due process made appeal to authorities impossible and that authorities did not document asylum requests correctly. Migrants lacked access to legal aid. NGOs reported that asylum seekers returned by police to Croatia had no legal remedies to challenge border police decisions. NGOs alleged Croatian police forcibly pushed returning many migrants to Croatia into Bosnia and Herzegovina. Amnesty International stated that the expulsions from Slovenia took place

without appropriate procedural safeguards against refoulement. This situation made it difficult for migrants to apply for international protection.

Misbruik van migranten en vluchtelingen - SLOVENIA 2021 HUMAN RIGHTS REPORT

The lack of capacity to address large numbers of arrivals resulted in overcrowding and lower hygienic standards and greater health risks. In August 2020 a migrant rights advocacy group, Taskforce for Asylum, maintained that authorities were violating the rights of foreigners kept at the Center for Aliens in Postojna by returning them to Croatia. The center held 96 asylum seekers as of July 2020, mostly from Afghanistan, Algeria, Morocco, and Pakistan, with 55 of them in the process of obtaining international protection. Pending deportation, they were moved to an asylum home in Logatec that provided them with food, clothing, hygienic accessories, and basic health-care services. Asylum seekers outside EU resettlement and relocation programs often waited six months or more for their cases to be adjudicated and were barred from working during the initial nine months of this period, although many reportedly worked illegally. Local NGOs criticized this restriction, asserting it made asylum seekers vulnerable to labor exploitation and trafficking due to their illegal status, lack of knowledge of local labor laws, and language barriers.

Dit alles komt overeen met een vernederende en onmenselijke behandeling, een behandeling die verzoeker en diens gezin reeds ondergaan hebben bij hun detentie in Slovenië. Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht door verwerende partij in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker toont aan dat het gevaar op een onmenselijke behandeling in Slovenië reëel is, voor asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Slovenië worden teruggezonden. Verzoeker benadrukt tevens dat de bestreden beslissing geen informatie geeft op basis van recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale rechtsbronnen. Verwerende partij heeft de feitelijke gegevens niet correct geïnterpreteerd en is op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming aan Slovenië toekomt, die op grond van artikel 18(1)b van de Dublin-III-Verordening instemden met de overname van verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker door de Sloveense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Slovenië onderwerpt dergelijke verzoeken, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De bestreden beslissing motiveert verder als volgt over de asielprocedure en de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Slovenië:

“Een bron over internationale bescherming in Slovenië is het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Slovenië (Miha Nabergoj en Ursa Regvar, “Asylum Information Database – Country Report : Slovenia 2021 update”,

laatste update op 25.05.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/05/AIDA-SI_2021update.pdf) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 47, "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia"). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 47).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de kwaliteit van tolken aanzienlijk kan verschillen en in sommige gevallen niet beantwoordt aan de vereiste standaarden (pagina 34, "The quality of interpretation varies considerably and, in some cases, does not meet required standards"). Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat problemen bestaan qua beschikbaarheid van tolken en in bepaalde gevallen opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de kwaliteit en professionaliteit van die tolken zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Sloveense instanties in het geheel niet voldoen aan hun verplichtingen op dat vlak.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 73).

De betrokkene verklaart dat hij ongeveer acht dagen in Slovenië doorbracht. Slovenië beschikt over een opvangcentrum in hoofdstad Ljubljana met een capaciteit van 203 plaatsen. Daarnaast zijn er drie kleinere centra. Het AIDA-rapport meldt dat in 2021 sprake was van overbevolking, maar tevens dat door reorganisatie opvang kon worden geboden. Zo werd het centrum in Logatec, dat fungeerde als een soort pre-opvangcentrum, omgetuurd tot een opvangcentrum en werden gezinnen en alleenstaande vrouwen overgebracht naar het opvangcentrum in Ljubljana (pagina 74, "In 2021, overcrowding due to the large number of new arrivals continued. Due to the lack of capacity in the pre-reception area of the Asylum Home, the accommodation centre in Logatec was reorganized in a reception centre. All of the families, single women and unaccompanied children were moved to the Asylum Home in Ljubljana or the Student dormitory in Postojna"). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het rapport meldt dat eind december 2021 258 van de 401 beschikbare plaatsen waren ingenomen (pagina 73) waaruit enkel kan worden besloten dat geen sprake meer is van overbevolking.

Verzoekers krijgen in Slovenië na 9 maanden procedureverloop toegang tot de arbeidsmarkt. Het AIDA-rapport maakt melding van drempels tot de arbeidsmarkt zoals taalbarrières, werkervaring of discriminatie. Hieromtrent merken we op dat deze drempels niet enkel in Slovenië, maar ook in andere lidstaten bestaan. We merken op dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming onder de bepalingen valt van de Opvangrichtlijn en de door wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Sloveense opvangvoorzieningen voor asielzoekers en/of Dublin-terugkeerders niet zouden voldoen aan de Europese en internationale standaarden.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker in Slovenië op 16 september 2022 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker komt niet verder dan louter te stellen dat hij geen asielaanvraag wilde indienen in Slovenië. Uit het EUODAC-rapport blijkt immers dat de vingerafdrukken van verzoeker in Slovenië op 16 september 2022 werden geregistreerd onder het nummer SI124673. Artikel 2.3 van de verordening (EG) nr. 407/2002 bepaalt dat de gegevens van asielzoekers worden geregistreerd onder het nummer "1", zodat objectief kan vastgesteld worden dat verzoeker een asiel heeft aangevraagd in Slovenië. Verzoeker toont het tegendeel niet aan en maakt een schending van artikel 13 van de Dublin-III-Verordening niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt correct vastgesteld dat verzoeker een internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend in Slovenië en dat Slovenië op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat slechts verhinderd wordt indien ernstig moet worden gevreesd dat de procedure tot internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 EU-Handvest en artikel 3 EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij een overdracht aan Slovenië vernederende of ontorende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoeker betoogt dat hij in België familieleden heeft op wie hij kan rekenen en die hem in België kunnen begeleiden.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met deze verwijzing naar een loutere afstammingsband, nog geen gezinsrelatie aannemelijk maakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zowel de verzoekende partij als zijn zus zijn meerderjarig. Er worden geen banden van afhankelijkheid tussen hen aangevoerd, of maar aannemelijk gemaakt. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geruime tijd gescheiden heeft geleefd van deze zus die afzonderlijk naar België is gereisd, en dat de verzoekende partij ook niet goed op de hoogte is van de situatie van deze zus. In het Dublin-verhoor wordt vermeld: *“we hebben heel weinig contact, ik ga niet bij haar op bezoek. Ik heb haar telefoonnummer niet. Maar we hebben geen problemen”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat België zijn asielaanvraag zou moeten behandelen omdat zijn zus en schoonbroer in België zouden verblijven.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC